

Kulaçlar

Arda Çakın

Sezonun son müsabakasıydı. Ülkenin dört bir yanından gelen yüzücüleri, üç gün boyunca yüzlerce yarışta mücadele etmişti. Lise çağındaki bu yüzücüler, gün içerisinde defalarca havuza girip çıkmaktan yorulmuş, yüzmedikleri vakitte ise güneşin altında oturmaktan bunalmışlardı. Çoğunun artık yüzeceği bir yarış kalmadığından müsabakanın bitmesini bekliyor, bir yandan da geriye kalan birkaç yarışta kimlerin kazanacağını merak ediyorlardı. Kulüplerin puan tablosundaki sıralamasını belirleyecek olan bu yarışlar, ilk günkü heyecanı diri tutuyordu.

Tribün, seyircilerden ziyade yüzme takımlarıyla doluydu. Bu takımlardan bir tanesi, sarı üstleriyle göze çarpıyordu. Sezon içerisindeki diğer müsabakalara birkaç sporcu ile katılım gösterebilirken buraya yaklaşık bir düzine sporcu ile gelmiş olmaları dikkat çekmişti. Ancak takım, beklenen başarıyı gösteremeyince bu ilgi hızla kaybolmuştu.

Takımın antrenörü Gökalp notlarını inceliyordu. Sporcularının beklediği süreleri neden yüzemediklerini, sonraki müsabakalara kadar neleri düzeltmesi gerektiğini sorguluyordu. Yüzlerindeki hayal kırıklığını görmek istemediğinden başını defterden kaldırmıyordu. Sporcularının gözlerindeki parıltı kaybolmuş, yerini sessizliğe ve anlamsız konuşmalara bırakmıştı.

Burada alacakları sonuçlar, kulübün geleceğini şekillendireceğinden yüzme koordinatörü Zehra Hoca da onlarla gelmişti. Bekledikleri sonuçları elde edememek canını sıkmış ve takımın moral bozukluğunu da görmek istemediğinden gün içerisinde başka kulüplerdeki antrenörlerle vakit geçiriyordu.

Takım arkadaşlarıyla oturan Efe, müzik dinliyor ve bir yandan da yüzeceği son yarışa odaklanıyordu. Yüzdüğü bazı yarışlar fena geçmese de kaptan olarak daha fazlasını yapması gerektiğine inanıyordu. En iyi olduğu yarışın da sona kalmasıyla tüm dikkatini suya vermişti. Kimseyle konuşmuyor, sadece havuza bakıyordu.

Efe, yarışının yaklaşmasıyla beraber kulaklığını çıkardı; ayağa kalktıktan sonra gözlüğünü ve bonesini alıp havuz kenarındaki bekleme alanına geçti. Hakemlerden biri, elindeki kâğıttan yüksek sesle yarışı gelen sporcuların isimlerini okuyordu. Efe, genelde isminin okunmasını beklerken rakipleriyle konuşarak heyecanını hafifletmeye çalışırdı. Şimdi ise arkadaki duvara yaslanıp havuza bakıyor, yüzeceği yarışı gözünde canlandırıyordu. Rakiplerinden biri, yanına yaklaşıp yüzecekleri yarış üzerine soru sorunca “Şu an konuşmak

istemiyorum.” diyerek onu başından savmıştı. Kısa bir süre sonra ismini duyunca hakemin yanına gitti ve işaret ettiği yere oturdu. Sarı bonesini takmış, birkaç dakika sonra yüzeceği yarışı beklemeye başlamıştı.

Gökalp, Efe’nin oturduğunu görünce defterini kapattı. Sporcusuna baktığında henüz pes etmediğini fark etti. Bu, ona müsabakaya gelmeden önceki hedeflerini hatırlatmıştı. Şimdi o da yarışın başlamasını bekliyordu. Zehra Hoca yarışı izlemek için tribündeki yerine döndüğünde, Gökalp’in kendine geldiğini fark etti. Yanına gidip bir yandan havuza bakarken sordu:

“Ne diyorsun, madalya gelir mi?”

Gülümseyerek, “Yaşayıp göreceğiz hocam.”

“Göreceğiz. Hiç değilse birinin madalya alması güzel olur,” dedi Zehra Hoca ve gözlerini Gökalp’e dikti.

Gökalp’in yüzü düşmüştü. “Burada alamasalar bile sonraki müsabakalarda alırlar.”

Zehra Hoca bakışlarını tekrar havuza yönlendirdi. Ardından, “Gökalp, sen kaç senedir buradaydın?”

“Aşağı yukarı iki yıl oluyor hocam.”

“Peki sana kaç sene daha lazım?”

Gökalp kaşlarını çattı ve “Siz hep demiyor muydunuz takım nereden nereye geldi diye? Bazı şeylerin olabilmesi vakit alıyor takdir edersiniz,” dedi.

“Çocuklar çok yol kat etti canım. Orası ayrı konu,” dedi Zehra Hoca ve ekledi: “Ama sen de biliyorsun ki yaptırdığın onca antrenmanın karşılığı bu değil.”

“Hatırlarsanız ben buraya ilk geldiğim zaman takımda bazıları daha düzgün kulaç atamıyordu. Bugün buraya bu kadar sporcuyla gelebilmemiz bile büyük başarı bana sorarsanız.”

Zehra Hoca sporcuları süzdükten sonra “Bu çocuklarda seninle aynı görüşte mi merak ediyorum. Gazla bu işler bir yere kadar,” dedi.

Gökalp derin bir nefes aldıktan sonra, “Ben sporcularıma güveniyorum hocam. Ben sporcularıma güveniyorum.”

“Onlar da sana ne zamana kadar güvenecek acaba?” dedikten sonra Zehra Hoca arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu sözler Gökalp’i sarsmıştı. O kadar antrenmanı boşuna mı yaptırmıştı? Takımdan beklediği çıkışı burada yapmasını beklemiyor muydu? Yoksa sporcularının gerçekleşmeyecek hayallere kapılmalarına mı yol açmıştı? Çabalamaya devam ederse başarının da peşinden geleceğine nasıl bu kadar emindi? Bu sorular zihnini kurcalarken Efe’nin ayağa kalkmasıyla yeniden yarışa odaklanmıştı.

Sekiz yüzücü, bekleme alanında tek sıra halinde dizildikten sonra hakemin talimatıyla yerlerine geçtiler. Yüzlerinden gergin oldukları belliydi. Final yarışının başlamak üzere olduğunu fark eden tribündeki sporcu ve antrenörler, gözlerini havuzun başındaki yüzücülere çevirdiler. Başlama hakemi, mikrofonla yüzücülerin isimlerini tek tek okurken yüzücüler de yarış öncesi ritüellerini gerçekleştiriyorlardı. Kimisi kollarını çeviriyor, kimisi takozu düzeltiyor, bazıları elleriyle suyu vücuduna sıçratıyor, bazıları ise yerini almış, sadece yarışın başlamasını bekliyordu. Tribündeki arkadaşları da ayağa kalkmış ve tezahüratlarına başlamışlardı.

Anonsun bitimiyle bağrıışmaların, ıslıkların, kornaların sesleri birbirine karışmıştı. Yüzücüler, takım arkadaşlarının ve antrenörlerinin desteklerini duydukça sabırsızlanıyor, bir an önce suya atlamak istiyorlardı. Başlama hakemi ilk düdüğünü çaldı. Yarım dakika bile sürmeyecek bu yarış için tribündeki tezahüratlar kesilmiş, kimseden çıt çıkmıyordu. Sporcular atlama pozisyonuna geçmişti. Hakem megafonu olarak "hazır ol" komutunu verdi ve ardından tekrar düdüğünü çalarak yarış başlattı.

Yüzücüler, düdüğü duyar duymaz takozdan kendilerini ittirerek suya atladılar. Suyun altında birkaç saniye ilerledikten sonra yüzeye çıktıklarında ıslık ve bağrıışmalar da beraberinde başlamıştı. Kulaçlarını atmaya başladıklarında tribünden gelen sesleri artık bir uğultu olarak duyuyorlardı. Çok geçmeden havuzu yarılamlışlardı. Bazıları öne geçmiş, ancak kimlerin kürsüye çıkacağını kestirmek henüz zordu. Bu başa baş mücadele tribündekileri daha da coşturmuş, bazıları yüzücülerle yan yana yürürken ellerindeki havluları sallayarak onları gaza getirmeye çalışıyordu.

Yarış devam ettikçe yüzücülerden ikisi, diğerlerini geride bırakmış, aralarında bir çekişme başlamıştı. Takım arkadaşları da tribünden desteklerini göstermeye çalışıyorlardı. İkisi de kulaçlarını hızlandırarak ve ayak vuruşlarını kuvvetlendirerek aralarına mesafe koymaya çalışıyorlardı. Yarışın son metrelerine geldiklerinde hâlâ yan yanaydılar. Kimin kazanacağını atacakları son kulaçlar belirleyecekti. ıslıklar ve kornalar kesilmiş, sadece bağırınların sesleri yankılanıyordu. Duvara değdiklerinde kimin kazandığı anlaşılamamıştı. Herkes, yüzdükleri süreleri anında yansıtan dev panele kitlenmişti...

Gökalp, sporcusunun birinciliği kıl payıyla kaçırdığını görünce sertçe ellerini birbirine çarparak küfretti. Ellerini beline koydu ve yere bakarak ağır adımlarla yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra kendine geldiğinde Efe'nin süresini görmek için yeniden panele baktı. Madalya şansı olduğunu biliyordu, fakat diğer sporculara bu kadar fark atacağını tahmin etmemişti. Yine de birinci olamadığını tekrar görünce dudaklarını ısırarak başını yana eğdi.

Sonrasında diğerk yüzücülerin sürelerini incelemeye başladı. Tam o sırada panelin altından yarışı kazanan sporcunun geçtiğini ve tribüne doğru ilerlediğini fark etti. Gökalp de onu izlemeye başladı. Sporcu, antrenörünün yanında vardığında tebrikleştiler ve yarış hakkında kısaca konuştular. Ardından antrenör, sporcusunu tekrar tebrik ederek yanındaki hocalara döndü ve yarım kalan sohbetini devam ettirdi. Sporcu da oradan takım arkadaşlarının yanına gittiğinde şakayla karışık alkışlarla karşılandı. Müsabaka boyunca çok kez onu böyle kutladıkları için fazla tepki vermemişti. Kısa bir süre onlarla da muhabbet ettikten sonra eşyalarını topladı ve soyunma odasının yolunu tuttu.

Bu sahneyi gördükten sonra Gökalp, takımına baktı. Sporcularının bir araya toplandıklarını fark etti. Gülüşmelerin arasında hep bir ağızdan yarış hakkındaki görüşlerini paylaşıyor, bir yandan da Efe'nin yolunu gözlüyorlardı. Gökalp, takımının yanına gitmektense tribünde boş bir yere oturmuştu. Önce havuza, sonra gökyüzüne ve tribündeki diğer takımlara baktı. Bir süre sonra kendi kendine güldü ve yerinden kalktı. Arkasına döndüğünde Efe'nin ona doğru geldiğini gördü. Sporcusuna bakarken yüzünde bir gülümseme belirmişti.